

vi, men måske andre – agerer i EU og måske også på globalt plan.

Udgangspunktet er altså, at vi i vores hverdag omgiver os med omkring 100.000 uvurderede stoffer. Danmark er jo, sådan som jeg har forstået det og også kan læse det af strategien og andre papirer, et foregangsland på det her område, fordi vi rent faktisk har lavet en strategi: Vi har lavet forbud, vi har betjent os af afgifter. Og jeg vil godt lige i den forbindelse sige til hr. Steen Gade, som jeg ikke tog en kort bemærkning til før, at Det Radikale Venstre ikke på nogen måde hverken i regeringen eller på anden vis har blokeret for afgiftsinstrumentet. Det skal selvfølgelig bruges i den her sammenhæng, som det bruges i andre.

Når jeg alligevel en gang imellem godt kan blive en lille smule modløs – det er sådan et forsøg på at vende tingene på hovedet – så er det jo, fordi der i miljøet og i vores hverdag er så mange mere eller mindre synlige følger af de gifte, vi omgiver os med. Og det, der er meningen med strategien, er jo på lang sigt at få nogle resultater af strategien, nemlig det, at mennesker får det bedre, at miljøet får det bedre, og at sygdomme eventuelt kan reduceres.

På den anden side kan det jo ikke nytte noget at være overmodløs, men jeg kan ikke forstå, at man nu har haft en dansk miljøkommissær i fire år, uden at det er lykkedes i EU at få lagt en kemikaliestrategi. Det kan godt være, hun har forsøgt på det, men der er ikke kommet meget ud af det. Strategipapiret fortæller jo, at vurderingen af kemikalier i EU konstant sander til, måske ikke hos miljøkommissæren, men så alle mulige andre steder. Det vil sige, at selv om vi har – og det er det, der må være basis for det – en fornuftig dansk strategi, så har den altså ikke formået at slå igennem i EU-systemet, og mange af disse ting her kan vi ikke løse alene. Vi bliver nødt til at gøre det på internationalt plan.

Så vil jeg godt hæfte mig lidt ved, hvor svært det i virkeligheden har været gennem tiden at få lagt nogle strategier. Jeg kan huske fra en hel del år siden, hvor vanskeligt det var at få arbejdsmiljøet i orden for folk, der arbejdede med klorerede opløsningsmidler. Man troede simpelt hen ikke på, at de kunne blive syge af det. I dag har man det sådan, at man har en formodning om, at visse farlige stoffer i plastic kan være skadelige for mennesker og for deres omgivelser, at det er astma- og allergifremkaldende, at det ødelægger folks helbred på forskellige måder, men da det ikke kan bevises, da risiko-

vurderingen ikke er hundrede procent, ja, så har man ikke kunnet trænge igennem med at forbyde det. Og det er dér, jeg mener, man faktisk hellere må være lidt for forsigtig og sørge for nogle ordentlige regler.

Med hensyn til den konkrete strategi, som den ligger her, og med hensyn til vedtagelsen er vi helt enige i den. Den er sådan set også meget svær at være uenig i. Den er hverken for lang eller for detaljeret, men til gengæld rummer den jo en mulighed for at sætte turbo på området, hvis der findes et flertal, der vil være med til det. Og det synes jeg sådan set man skulle arbejde på at finde. Det vil vi i hvert fald gøre meget for. Vores mål er at få det så rigtigt og så ordentligt som muligt uden nogen stor teknologiforskrækkelse.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg går ud fra, at fru Vibeke Peschardt er interesseret i under denne her kemikaliestrategi, at vi får lagt en strategi, der deler ting op i sundhed og miljø. Ting, der gavner sundheden, kan jo godt skade miljøet, og netop det, at vi har en mangel på bredde i debatten, viser jo, at vi end ikke har miljøvurderet medicin overhovedet, og det håber jeg da også at Det Radikale Venstre vil gå ind for sker.

Så vil jeg gerne spørge, om Det Radikale Venstre er interesseret i og vil arbejde for, at der bliver udarbejdet en letforståelig målestok for farlighed. Det er sådan, at når vi taler med almindelige mennesker, så aner de ikke forskel på farlighed og giftighed, når det gælder BAM eller solanin. Man tror, at fordi det er en grøn kartoffel, så er den sund, mens hvis det er BAM, så er det giftigt. Vil man være med til at arbejde for det?

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Til fru Helga Moos: Nu har vi jo i anden sammenhæng diskuteret sådan noget som »en letforståelig målestok for farlighed«. Hvis det er det samme, der menes, som det, der diskuteres omkring et belastningsindeks for pesticider, så ved vi jo i hvert fald derfra, at det er meget vanskeligt at lave sådan et. Men vi vil da på ingen måde sætte os imod det, hvis det kunne lade sig gøre for området her.

Med hensyn til miljø og sundhed er vi da meget interesseret i, at der forskes i det, og at der forskes mere i det. Jeg hører personlig til